

“No sento que sigui fàcil d’ubicar estilísticament”

El cantant i compositor barceloní Carlos Sadness [<http://carlossadness.com>] presenta avui a La Mirona [<http://www.lamirona.cat/index.php/component/content/article/60-concert/248-sadness>] de Salt (23 h, 15 i 18 euros) el seu tercer àlbum: Diferentes tipos de luz.

Diferents tipus de llum... per il·luminar o mostrar què?

Fixa't que, un any després de sortir el disc, ningú m'havia preguntat això. Quan pensava en aquesta llum, pensava que estava il·luminant la meua vida, un moment especial, una sèrie de viatges. La llum apareix sense saber què és el que va a il·luminar, és curiós.

Tot i presentar-se com Sadness, la tristesa en persona, la seva música reflecteix sovint altres estats d'ànim, més optimistes i coloristes, fins i tot un cert sentit de l'humor.

Sí, tinc alguna cançó trista, però no és la tònica ni soc una persona trista. Sadness va sorgir d'una anècdota d'institut que no té res a veure amb el significat de la paraula, però és tard per canviar-ho. O no.

El presenten com a artista 'indie' però grava per a una multinacional com Sony. Què en pensa, d'aquestes etiquetes?

Crec que la gent diu indie referint-se a un estil, no tant a ser independent discogràficament parlant. Jo soc autònom en l'aspecte creatiu. Sony em deixa fer-ho tot, però ells ho paguen, i això em va anar molt bé quan començava i no tenia ni un duro. No hauria pogut ser indie en el sentit discogràfic perquè econòmicament estava a l'underground. Jo no sento que sigui estilísticament fàcil d'ubicar, però tampoc no em preocupa gaire.

Cantant, compositor, il·lustrador, escriptor... Sembla tenir un concepte força ampli i lliure de la creació. Què li aporten els diferents camps en què es mou i què li queda per fer? Potser alguna exposició?

Ja n'he fet alguna, però ara estic centrat en la música, que és el que ara mateix m'omple més. Tant de bo pugui aprendre molt més sobre l'art i les seves diferents disciplines. Trec temps d'on puc i no pretenc ser el millor en res, només disfrutar fent-lo.

Què li va semblar rebre un Grammy llatí pel disseny del seu últim disc? Hauria preferit, potser, un reconeixement més musical?

Doncs va ser molt satisfactori per al meu costat pintor, em va fer moltíssima il·lusió. Si m'hauria fet més il·lusió un premi de caire musical? Potser sí, però això no m'amarga el que tinc.

Quina formació l'acompanya en directe? Porta molt arsenal electrònic?

No és especialment electrònic, el meu show, és una mica més contundent que els meus discos i hi ha molt de treball rítmic i de guitarra. És una formació clàssica de rock. Ara mateix tinc molt bons músics al costat i, a més a més, bons amics. Per fi soc feliç amb la meua banda i aprecio molt això, sortir de gira i saber que estaré content. Sé que la banda no és la cara més visible de la meua música, però per a mi és un punt vital.

Si no m'equivoco no tocava a les comarques gironines des del 2016, quan ho va fer al festival Strenes i al de la Porta Ferrada. Els que el van veure llavors i ara repeteixin, veuran un artista molt diferent, potser més madur, ara que ja està en la trentena?

[Riu] Bé, espero que físicament no, però ara hi ha una banda millor, un repertori millor, i crec que a la vostra zona hem crescut una mica. M'ha costat una mica, Girona, i això que un dels primers concerts de la meva vida el vaig fer a l'Escala.

Se sent hereu d'una tradició, d'una cadena dins del pop espanyol o internacional? Quins són els seus principals referents musicals?

La veritat és que no gaire. Sí que m'identifico amb Radio Futura, però entre ells i jo hi ha diverses generacions de bandes. Les meves referències són força disperses. Vampire Weekend són els més propers.

L'any passat va ser especialment intens, amb gairebé 50 concerts a tots dos costats de l'Atlàntic. Aquest any serà més tranquil o mantindrà el ritme?

Pel que fa a concerts, serà més tranquil, tot i que hi ha previstos festivals al Perú, Colòmbia, Xile i Mèxic, i això comporta molts viatges. Però aquest any estic component i maquetant nous temes. És molta feina, però és del que més gaudeixo.

Sembla que va ser molt important per a la seva carrera omplir tres cops el Lunario de l'Auditorio Nacional de Mèxic el 2016. Com recorda aquells concerts i què creu que el públic mexicà ha trobat en la seva música?

No sé què hi ha trobat, però la connexió amb Mèxic ha estat brutal. Hi hem crescut exponencialment en molt poc temps fins convertir-se Ciutat de Mèxic en el lloc on tenim més oients, i no sabem on és el límit. És molt emocionant i, a més, Mèxic m'ha obert les portes a altres països, als Grammy i a començar a sonar als Estats Units.

Veig que anima els seus seguidors a gravar versions dels seus temes i penjar-los a internet. Creu que el seu creixement està molt vinculat a les xarxes?

No creguis que els animo, però quan surt una cançó sempre em pregunten els acords i alguna vegada els publico. Crec que tots els artistes de la meva generació i de les posteriors estem donant un ús semblant a les xarxes. És nou per als que són més grans i a vegades tendeixen a atribuir el nostre èxit a les xarxes, com si la nostra música no fos un motiu de pes.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 09-02-2019, Pàgina 42

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1550772-no-sento-que-sigui-facil-d-ubicar-estilisticament.html>